

Инокентий.

Вие сте били тукъ? (Бръква въ джебъ и изважда луличка)

(Бистра и Еремия ставатъ да му сторятъ мѣсто. Той подпуша луличката и, като ги гледа благо, додава). Стойте, стойте чеда. Азъ само ей така откраки. Ще изпуша една лула тютюнъ и ще отивамъ, че много тримирници има тази година.

Еремия.

Да тримирниците, както и прѣстъпленията отъ година на година се увеличаватъ, чичо.

Бистра.

(За да отклони разговора имъ ги прѣкъсва) Ти, дѣдо, трѣбва по-вечко да си почивашъ.

Инокентий.

Да, чедо, но и дългътъ не трѣбва да се забравя. (погледва Еремия.)

Еремия.

(Срѣща погледа му) Дългътъ?

Инокентий.

Така: прѣди всичко, дългътъ!

(Мълчание. Бистра продължава да рисува).

Еремия.

(Гледа дълго чича си) Но защо ти натърти думата дългътъ?

Инокентий.

Защо ли? Защото туй което захвана, като че —

Еремия.

Но азъ съмъ убѣденъ, че тоже изпълнявамъ едно призвание.